

личката си, а спътникътъ ѝ бѣше изсъхналъ и прегърбенъ отъ дългогодишното скитане и отъ борбата съ сиромашията.

Количката, състояща се отъ сандъче, поставено на четири колелца, не бѣ здраво направена, затова Кака-Санъ понѣкога хубаво се раздрусваше. Тото-Санъ се стараеше да я кара изъ града колкото можеше по-бавно и се отнасяше къмъ старата си другарка съ най-голѣма нѣжностъ и внимание. Тя го упътваше за посоката, а той се прислушваше къмъ скжпия гласъ и продължаваше пжтя си въ вѣчна тъмнина, праметналъ презъ рамо ремъцитѣ на количката, опитвайки почвата съ бамбуковия си бастунъ.

Най-мжчно му бѣше, когато трѣбваше да слиза по стжпала, да минава презъ ручей, могилка. . . Трѣбваше да види тогава човѣкъ, какъ се боеше Кака-Санъ, какъ треперѣше въ сандъчето си отъ страхъ, какъ блещѣха очитѣ ѝ, тъй мжтни другъ пжтъ. . . Изглеждаше, че страхътъ да я не превърне, ѝ навѣваше смъртенъ ужасъ.

Какви ли мисли блуждаяха въ главитѣ на тѣзи двама старци, обожавачи се единъ други? За какво ли си говорѣха? Какви ли спомени за младинитѣ си припомняха вечерно време, спирайки се да нощуватъ въ нѣкоя пуста сграда, при което Кака-Санъ винаги покриваше главата си съ една басмяна, сина кърпа? Какви ли планове си крояха за следния день, когато тръгваха отъ тъмни зори и се връщаха едва вечеръ, все такива изнемощѣли, бедни, каквито си бѣха и вчерашния день? Можеха ли да се радватъ още на нѣщо? Живѣеше ли въ душата имъ нѣкаква надежда за бждащето? Изобщо мислѣха ли за нѣщо и защо ли толкова имъ се